

При таком раскладе естественно не целесообразно, следуя «моде», в каждом «объявленном» кластере создавать полный стандартный набор связанных с инновационной деятельностью объектов. Определенная часть объектов должна быть привязана только к регионам первого уровня NUTS. А особое внимание необходимо уделить созданию организаций, способствующих заимствованию инноваций: организации исследующие новые перспективные зарубежные технологии; организации, способствующие трансферу технологий (включая содействие освоению местными кадрами приобретенных за рубежом новых производственных технологий).

Список использованных источников:

1. Акопян А. Р. Роль кластеров в развитии современных национальных инновационных систем субъектов мирового хозяйства. Дисс. ... к. э. н. Москва, 2016. – Электронный ресурс: https://guu.ru/files/dissertations/2016/06/akopyan_a_r/dissertation.pdf
2. Борисов В. В., Соколов Д. В. Инновационная политика: европейский опыт. Москва: Языки славянской культуры, 2012. – Электронный ресурс: <http://window.edu.ru/resource/606/79606/files/riep02.pdf>
3. Ленчук Е. Б., Власкин Г. А. Кластерный подход в стратегии инновационного развития зарубежных стран. – Ж.: Проблемы прогнозирования: 2010. – Электронный ресурс (25.03.2011): <http://institutiones.com/strategies/1928-klasternyj-podxod-v-strategii-innovacionnogo-razvitiya-zarubezhnyx-stran.html>

Алещенко В. І.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Сьогодні інноваційна діяльність стає все більш важливою та актуальною, адже вона є основою економічного розвитку будь-якого підприємства. Тому виникає необхідність управління інноваціями від якого залежать як активізація підприємницької діяльності, так і добробут у суспільстві.

Згідно з Законом України «Про інноваційну діяльність» під інноваційною діяльністю розуміють діяльність, що спрямована на використання і комерціалізацію результатів наукових досліджень та розробок і зумовлює випуск на ринок нових конкурентоздатних товарів і послуг [1]. Саме безперервне проведення інноваційної діяльності, а також випуск об'єктів, які є промисловою власністю (створення нових конкурентоспроможних технологій та продукції, які приносять додатковий прибуток) сприяє економічному процвітанню як окремого підприємства, так і країни взагалі.

Здійснення інноваційної діяльності має свою особливість – підвищений ризик в порівнянні із звичайною підприємницькою діяльністю. Це пояснюється тим, що інноваційна діяльність характеризується творчістю та новизною у науково-технічній роботі, тож можна отримати як позитивний, так і негативний результат. Тому велика кількість підприємців взагалі не наважується займатися інноваціями. Порівнюючи з іншими країнами, де частка підприємств, які займаються інноваційною діяльністю складає 70–80 % від їх загальної кількості (наприклад, в Німеччині, Японії, США), в Україні дуже мала кількість інноваційних підприємств. Так у 2017 році інноваційною діяльністю займалось 672 промислових підприємства (14,3% від їх загальної кількості), тоді як у 2015 році – 723 (15,2%), а у 2010 році – 1217 (11,5%) [2]. Такий стан обумовлений насамперед недостатнім фінансуванням, ризиком та невизначеністю у сфері інновацій, а також недосвідченістю щодо управління нововведеннями.

Враховуючи нестабільність ринку, ніхто не має гарантії того, що створення нових продуктів чи технологій принесе бажаний результат. Проте існують методи, які можуть підвищити імовірність успіху.

Можна виділити основні правила, яким необхідно слідувати задля ефективного управління інноваційною діяльністю. Серед них такі [3; 4]:

- виділення таких напрямів діяльності даного підприємства, які є найбільш ризикованими;

- використання різноманітних джерел та досвіду розвинених країн для створення новаторської ідеї;

- визначення основних результатів та кількісних цілей, які будуть досягнуто за допомогою інноваційного проекту;

- планування основних етапів роботи по реалізації даного інноваційного проекту (поки не закінчено попередній етап роботи, перейти на наступний – неможливо).

Виконання зазначених кроків управління інноваціями обов'язково зменшить рівень ризику та сприятиме досягненню успіху.

Управління інноваційною діяльністю є складним процесом, що направлений на досягнення поставленої мети та передбачає виконання певних функцій під час планування, організації, мотивації, контролю і регулювання впровадження нововведень. Варто зазначити, що можуть виникати певні проблеми у процесі управління та визначення специфіки даного об'єкта управління – інноваційної діяльності.

Дефіцит кваліфікованих кадрів є основною проблемою в управлінні інноваційною діяльністю на підприємстві. Найчастіше цим питанням займаються не спеціалісти по інноваціях, а вчені та інженери. Можливо, вони знають які

результати можна отримати за допомогою інноваційних проектів, але, на жаль, не знають як цього досягти. Так навіть найперспективніша ідея може зазнати провалу.

За умов певного ризику й невизначеності, успішному і якісному прийняттю рішень в управлінні інноваційною діяльністю заважає відсутність належної організаційної структури підприємства (особливо великого), яка адаптована до специфіки здійснення інноваційної діяльності. Так за допомогою створення спеціальних структурних одиниць або підрозділів (наприклад, внутрішній венчур) можна набагато ефективніше управляти інноваційною діяльністю.

Наведені проблеми вимагають особливої уваги. Їх першочергове вирішення допоможе підвищити результативність інноваційних процесів, що в свою чергу активізує створення та впровадження на підприємстві різних нововведень, і це дуже важливо, адже головною складовою успіху на будь-якому підприємстві є інноваційна діяльність.

Список використаних джерел:

1. Закон України «Про інноваційну діяльність» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/40-15>
2. Офіційний сайт Державного комітету статистики України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.ukrstat.gov.ua>
3. Величко О. П. Маркетинг, інновації та якість як об'єкти стимулювання в управлінні вітчизняною вищою освітою / О. П. Величко, Л. А. Величко // Маркетинг інновацій та інновації в маркетингу: Матеріали XI Міжнародної науково-практичної конференції (м. Суми, 28–30 вересня 2017 р.) / Сумський державний університет. – Суми: Триторія, 2017. – С. 52–53.
4. Боярська М. О. Управління інноваційними процесами на підприємствах: особливості реалізації / М. О. Боярська // Економіка підприємства та управління виробництвом. – 2011. – №4. – С.112–116.
5. Гринько Т. В. Теоретико-методологические основы адаптивного инновационного развития / Т. В. Гринько // Экономика промышленности. Институт экономики промышленности НАН Украины. – 2011. – №2-3 (54-55).

Андросова І. О., д. е. н. Гринько Т. В.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

СТРАТЕГІЯ ВПРОВАДЖЕННЯ МОДЕЛІ ІННОВАЦІЙНОЇ ЕКОНОМІКИ В УКРАЇНІ

Поняття інноваційна економіка набуло поширення лише у 1990–х роках, та застосовувалось до країн, де 60–80 % промислових підприємств займались інноваційною діяльністю. Сектор інноваційної економіки з'явився у країнах з середнім та високим рівнем розвитку ще після першої науково-технічної революції.